

ಆಟೋ ಚೆನ್ನೆನ ನುಂಗಂಬಾಕಂ ಮೇನ್ ರೋಡ್ ಬಳಸಿ ಓಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಅಣ್ಣಾಸಲ್ಯೆ, ಟಿ. ನಗರ, ಚೆಟ್ಟಿನಾಡ್ ಹೋಟೆಲ್... ಮುಂತಾದವುಗಳತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಚೆನ್ನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನಲ್ಲ... ಅದೂ ಅಮೆರಿಕೆಯ ವೀಸಾಗೋಸ್ವರ. ಕೆಲದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅನಂತನಿಗೆ “ನನಗೇಕೋ ವೀಸಾ? ಹೇಗೂ ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಪದ್ವಿನಿ ಬರುತ್ತಾರಲ್ಲ... ‘ಮೊದಲ ಬಾಣಂತನ... ನಮ್ಮದೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಹೋಗಿ ಮೊಮ್ಮಗನೂ ಎತ್ತಾಡಿಸಿ ಬರ್ತೇವೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದೆ ನೀವೇ ಬಂದ್ವೀರಲ್ಲ” ಎಂದಿದ್ದ. “ಹೌದಮ್ಮ, ಆದರೂ ಈಗ್ಗೆ ಮಾಡಿಸಿಟ್ಟಿಡು. ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ ಬಂದ್ರೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತೇಂತ. ಇಬ್ಬರದೂ ವೀಸಾ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಿ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಒಟ್ಟಿಗೆ ತೋಗೊತೀನಿ. ನೀನು ಸುಮಂತನ್ನ ಜೊತೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು...” ಎಂದು ಫೀರಿಕೆ ಹಾಕಿದ್ದ. ಹಿಂದೆಯೇ ವಿಡಿಯೋ ಕಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಖ ತೂರಿಸಿದ ಸೊಸೆ “ನೀವೂ ಮಾಡಿಸಿಟ್ಟಿಡಿ ಅಮ್ಮ. ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದಿದ್ದಳು. ಏಳು ತಿಂಗಳ ಗರ್ಭಿಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕರುಳು ‘ಚುರ್’ ಎಂದಿತು. ಏನೇ ತಪ್ಪುಒಪ್ಪುಗಳಿದ್ದೂ ನನ್ನ ‘ಸೊಸೆ’ ಅನ್ನೋದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲಲ್ಲ... ಎನಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಜೊತೆಗೆ ‘ಸುಮಂತಂಗಳೂ ವೀಸಾ ಮಾಡಿಸ್ಸಿಡೋ... ಒಂದ್ಬಲಿ ಕರೆಸಿಕೋ’ ಎಂಬ ಹೃದಯದ ಮಾತು ತುದಿನಾಲಿಗೆಯವರೆಗೆ ಬಂದರೂ ಒಳಗೇ ನುಂಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ರಾಧಾಂತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಾರದಲ್ಲ.

ನೂರಂಟು ಯೋಚನೆಗಳು ಪೆಟ್ಟೋಲಿಲ್ಲದೇ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಎದುರಿಗೇ ಬೇಗರ ಪೆಟ್ಟೋಲಿನ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ‘ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ಟವರ್’ ನತ್ತ ಸಾಗಿತು. ಸಲಾಮು ಹೊಡೆದ ಸ್ಟಾರ್ ಹೋಟೆಲ್‌ನ ವಾಚ್‌ಮನ್ ಲಗೇಜ್ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡ. ನಮ್ಮ ಆಟೋ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತುಸುದೂರದಲ್ಲಿನ ಗೆಸ್ಪ್‌ಹೌಸ್ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತು. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿದತ್ತ ನೋಡಿದ ಸುಮಂತ “ಅಣ್ಣಯ್ಯೇಳಿದ್ದೆ ನಿನಗೂ ಆ ಫೈವ್‌ಸ್ಟಾರ್ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲೇ ರೂಮ್ ಮಾಡಿಕೊಡೋನು...” ಎಂದ. ನಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತ “ಬೇಡ ಬಿಡಪ್ಪ. ಎರಡು ದಿನಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ. ಊಟ, ತಿಂಡಿ ಬೇರೆ. ತಿಂದ ಹಾಗಲ್ಲ... ಉಂಡ ಹಾಗಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ದುಡ್ಡು ದಂಡ. ನಮಗಿದೇ ಸಾಕು ಬಾ” ಎಂದು ಬ್ಯಾಗ್ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ನಡೆದೆ. “ನಿಂದ್ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಇಷ್ಟೇ ಆಯ್ತುಮ್ಮಾ, ಅನುಭವಿಸ್ಸಿಕ್ಕೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕು” ಎಂದವ ಬಿರಬಿರನೇ ನನಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ. “ಅತ್ತೆ, ಮಾವಂಗೆ ಬೇರೆ ಮಾತು. ನಮಗಂದ್ರೆ ಸ್ಟಾರ್ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ರೂಮ್ ಮಾಡ್ವಿಡ್ಲೋ ಇಲ್ಲೋ ನಿಮ್ಮಣ್ಣ’ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದ ಮಾತು ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು ಅವನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದೆ.

ಅದೇನು ಮಾತೋ ಈ ಹುಡುಗಂದು. ತುಂಬಾ ನೇರ ನೇರ... ದಿಟ್ಟ... ನಿರಂತರ ಅಂತ ಟಿ.ವಿ. ವಾಹಿನಿಗಳವರು ವಾರ್ತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇರ್ತಾರಲ್ಲ... ಹಾಗೆ. ಇದ್ದಿದ್ದನ್ನ ಇದ್ದ ಹಾಗೇ ಹೇಳೋದು. ಒಳ್ಳೆಯದೋ... ಕೆಟ್ಟದೋ... ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಿಟ್ಟ ಬಾಣಗಳಂತೆ ಅವು ಎದೆಗೆ ಇರಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ. “ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡ್ಬೇಡ್ಲೋ...” ಅಂದ್ರೆ ಕೇಳಲ್ಲ. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ‘ಒರಟ’ ಅಂತ ಬಿರುದು ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಾತುಹೃದಯಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ‘ಬೆಣ್ಣೆ ಥರಾ’ ಅಂತ. ದೇವರು ಕೊಟ್ಟ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ... ದೊಡ್ಡವ ಅನಂತ ತುಂಬಾ ಮೃದುಭಾಷಿ. ಧ್ವನಿಯೇರಿಸ್ತಿದ್ದೇ ಕಡಿಮೆ. ನಾನು ನೋಡಿದಂತೆ ಅವನು ಜೋರು ಮಾಡಿದ್ದು ಒಂದೇ ಬಾರಿ. ಅದೂ ತಮ್ಮನಿಗೆ... “ಬಿ.ಕಾಂ. ಮಾಡಿ ಏನ್ಯಾಡ್ವೀಯೋ... ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ ಸಿಗಲ್ಲ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕರೂ ಮದುವೆಗೆ ಹುಡುಗಿ ಸಿಗಲ್ಲ. ಸಿ.ಎ.ನೋ... ಐ.ಸಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ನೋ ಓದಿದ್ದೆ ಬೆಲೆ ಇರುತ್ತೆ. ಆದ್ರೆ ಅದನ್ನ ಮುಗಿಸೋವರ್ಗೂ ತಲೇಲಿ ಬಿಳಿಕೂದಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರ್ತವೆ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯವರು ಎರಡು